

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Robert Bryndza
THE NIGHT STALKER

Copyright © Robert Bryndza 2016
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02096-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**Robert
Brindza**

**NOĆNI
LOVAC**

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Za Jana, Rikija i Lolu

*Mezimce dana tromi metež stiže,
Jatake mrklog mraka pljačka diže.*

Vilijam Šekspir, *Magbet**

---

* Iz *Magbeta* Vilijama Šekspira, navedeno prema prevodu Velimira Živojinovića, *Kultura*, Beograd, 1963. (Prim. prev.)

PRVO POGLAVLJE

Bila je to sparna letnja noć krajem juna. Figura odevena u crno lagano je trčala hitajući kroz tamu, dok su joj stopala jedva pravila ikakav zvuk na uskoj stazi od utabane zemlje, graciozno se saginjući i izvijajući, kako bi izbegla kontakt s gustim okolnim drvećem i žbunjem. Bilo je to kao da neka senka nečujno leti preko opalog lišća.

Noćno nebo bilo je samo uzana traka između visokih krošnji; svetlost grada bacala je šipražje u pomrčinu. Sitna, senovita figura stigla je do procepa u šipražju s desne strane i naprasno stala: na oprezu, zadihana, napeta.

Blesak plavičastobele svetlosti obasjao je okolinu kada je voz u 19.39 prema Londonskom mostu prebacio pogon s dizela na električni, pružajući metalne ruke prema električnim vodovima iznad. Senka je čučnula kada su prazni, osvetljeni vagoni protutnjali pored nje. Usledila su još dva bleska i voz je nestao s vidika, gurnuvši uzani pojas žbunja nazad u tminu.

Senka je užurbano nastavila dalje, klizeći nečujno, dok se staza blago udaljavala od šina. Drveće s leve strane počelo je da se proređuje, otkrivaјуći red kuća u nizu. Slike zadnjih dvorišta klizile su pored: uredno podšišani travnjaci s baštenskim nameštajem, šupe za alat, ljuljaške – sve nepomično kao statue na gustom noćnom vazduhu.

A onda se kuća pojavila na vidiku. Bilo je to viktorijansko zdanje, slično ostalim u dugom nizu – tri sprata svetlih opeka – ali je njen vlasnik dodao pozadi veliko stakleno proširenje, koje je štrčalo iz prize mlja. Sitna senka znala je sve o vlasniku. Znala je plan te kuće. Znala je vlasnikov raspored. Najvažnije od svega, znala je da će večeras biti sam.

Senka se zaustavila na obodu vrta. Veliko drvo raslo je kraj žičane ograde duž staze od šljake. Na jednom mestu stablo je izraslo oko metala, a nabori drveta grizli su zardžali stubić poput golemih usta bez usana.

Robert Brindza

Gusti oreol lišća džiklja je naviše u svim pravcima, skrivajući pogled iz kuće na prugu. Nekoliko noći ranije senka je prešla isti put i uredno isekla ivice žičane ograde, a zatim ju je labavo vratila na mesto. Ograda se sada lako odvojila, a senka je čučnula i provukla se kroz rupu. Trava je bila suva, a tlo ispod ispucalo usled nekoliko sedmica bez kiše. Senka se podigla na noge ispod drveta i u jednom munjevitom, tečnom pokretu prešla preko travnjaka.

Na zadnjem zidu kuće bio je prikačen klima-uredaj. Glasno je zujao, zabašurujući jedva čujno krckanje stopala po šljunku koji je oivičavao uzanu stazicu između staklenog proširenja i susedne kuće. Senka je stigla do niskog prozora i sagla se ispod široke prozorske daske. Svetlost je sijala kroz prozor, bacajući žućkasti pravougaonik na zid od opeke na susednoj kući. Navukavši kapuljaču trenerke, senka je polako ustala i pogledala preko širokog simsa.

Čovek u kući bio je četrdesetih godina, visok i snažne građe, odeven u smeđe pantalone i belu košulju s podvrnutim rukavima. Kretao se po velikoj kuhinji, uzeo vinsku čašu iz jednog ormarića i sipao sebi malo crnog vina. Iskapio je vino, a onda opet napunio čašu. Na stolu je stajalo spremno jelo, a on ga je izvadio iz kartonske kutije i vadičep zabio u plastični poklopac.

Mržnja je proključala u senci. Bilo je opijajuće videti tog čoveka u kući, znati šta će se ubrzo desiti.

Čovek u kuhinji podesio je mikrotalasnu rernu i stavio jelo unutra. Čulo se pištanje i započelo je digitalno odbrojavanje.

Šest minuta.

Otpio je još jedan gutljaj vina, a onda izašao iz kuhinje. Nekoliko trenutaka kasnije svetlo u kupatilu uključilo se direktno iznad mesta gde je čučala senka. Prozor kupatila odškrinuo se za nekoliko pedalja i čulo se škripanje slavine kad se tuš uključio.

Dok joj je srce bubnjalo u grudima, senka ispred prozora brzo je dejstvovala: otkopčavši torbicu za pojasmom, izvadila je mali ravan šrafciger i uvukla ga u pukotinu gde se prozor spajao sa simsom. Uz slab pritisak, prozor se otvorio i glatko podigao, a senka je skliznula kroz otvor. To je bilo sve. Silno planiranje, godine strepnje i bola...

Cetiri minuta.

Noćni lovac

Figura je ušla u kuhinju i na brzinu izvadila mali plastični špric, štrcnuла njegovу prozirnu tečnost u čašu crnog vina, a zatim promešala, posle čega je pažljivo vratila čašu na ploču od crnog granita.

Senka je stala za tren, osluškujući, uživajući u hladnim talasima vazduha iz klima-uredaja. Ploča od crnog granita svetlucala je pod kuhinjskim svetlima.

Tri minuta.

Senka je hitro prošla kroz kuhinju, mimo drvenog stubića u podnožju stepeništa, i skliznula u tamu iza vrata dnevne sobe. Trenutak kasnije čovek je sišao niz stepenice, odeven samo u peškir. Mikrotalasna rerna triput je glasno zapištala, kako bi stavila do znanja da je završila. Kad je čovek prošao bosonog, za njim je u vazduhu ostao miris čiste kože. Senka je čula zvezket kad je čovek izvadio escajg iz fioke, a zatim struganje stolice po drvenom podu kad je seo za sto da obeduje.

Senka je duboko izdahnula, izašla iz tame i tiho se popela uz stepenice.

Da posmatra.

Da čeka.

Da izvrši dugo očekivanu odmazdu.

DRUGO POGLAVLJE

ČETIRI DANA KASNIJE

Noćni vazduh bio je topao i sparan u tihoj ulici južnog Londona. Leptrice su uletale u narandžasti krug svetlosti koji je bacala ulična svetiljka, obasjavajući kuće u nizu. Estel Manro vukla je noge po pločniku, a artritis joj je usporavao napredovanje. Kada je prišla blizu svetla, sišla je s pločnika na kolovoz. Napor silaska s trotoara naterao ju je da zastene, ali je njen strah od leptirica bio jači od bola u artritičnim kolenima.

Estel se provukla kroz procep između dva parkirana automobila i u širokom luku zaobišla uličnu svetiljku, osećajući kako asfalt isijava topotu upijenu tokom dana. Topotni talas trajao je već drugu nedelju uzastopce, tlačeći žitelje Londona i jugoistoka Engleske, i s hiljadama drugih starih

Robert Brindza

ljudi, Estelino srce je protestovalo. Sirena kola hitne pomoći zatreštala je u daljini, naizgled kao odjek njenih misli. Lagnulo joj je kad je videla da su naredne dve ulične svetiljke razbijene, i polako, bolno, provukla se između dva parkirana automobila i vratila na trotoar.

Ponudila se da nahrani mačku svog sina Gregorija, dok je on odsutan. Nije volela mačke. Ponudila se samo da bi mogla natenane da pronjuška po njegovoju kući i vidi kako se njen sin nosi sa situacijom otako ga je ostavila supruga, Peni, odvezvi sa sobom njenog petogodišnjeg unuka, Pitera.

Estel je bila zadihana i mokra od znoja kad je stigla do kapije Gregorijeve otmene kuće. Po njenom mišljenju, bila je to najotmenija kuća u čitavoj ulici. Izvadila je veliku platnenu maramicu iz bretele grudnjaka i obrisala znoj s lica.

Narandžasta svetlost ulične svetiljke mreškala se na staklenim ulaznim vratima dok je Estel kopala po torbici, tražeći ključ. Kad je otvorila vrata, zapljusnuo ju je talas zagušljive toplove; nevoljno je stupila unutra, gazeći po hrpi pisama rasutih po otiraču za noge. Pritisnula je prekidač za svetlo pored vrata, ali je hodnik ostao u mraku.

„Dođavola, ne ponovo“, promrmljala je, zatvarajući vrata za sobom. Dok je pipala oko sebe da pokupi poštu, shvatila je da je to treći put da je osigurač iskočio dok je Gregori odsutan. Sijalice u akvarijumu uradile su to već jedanput ranije, i još jednom kad je Peni ostavila uključeno svetlo u kupatilu, a sijalica je eksplodirala.

Estel je izvadila mobilni telefon iz tašnice i nespretnim pokretom čvornovatih prstiju otključala ekran. Telefon je bacio mutni oreol svetlosti nekoliko stopa ispred nje, obasjavši bledi tepih i uzane zidove, a ona se štrecnula kad je ugledala svoj sablasni odraz u velikom ogledalu s leve strane. Polumrak je davao mastiljavo, otrovno svojstvo ljiljanima na njenoj bluzi bez rukava. Usmerila je svetlost ekrana na tepih i pošla ka vratima dnevne sobe, pipajući po unutrašnjem zidu u potrazi za prekidačem, kako bi proverila da li je pregorela samo sijalica u hodniku. Pritisnula je prekidač, ali se ništa nije desilo.

Onda se ekran telefona ugasio, a ona je utonula u mrkli mrak. Samo je njen zadihan disanje remetilo tišinu. Uspaničila se i počela da pipa po ekranu u pokušaju da otključa telefon. Njeni reumatični prsti isprva

Noćni lovac

se nisu dovoljno brzo kretali, ali je najzad uspela i svetlo se ponovo upalilo, obasjavši dnevnu sobu plavičastim sjajem.

Unutra je bilo strašno zagušljivo: toplota ju je davila, zapušivši joj uši. Osetila se kao da je pod vodom. Kroz vazduh su se kovitale čestice prašine; oblak sićušnih mušica nečujno je lebdeo iznad velikog porcelanskog tanjira ispunjenog braon drvenim kuglama na stočiću za kafu.

„To je samo nestalo struje!“, prasnula je, a glas se oštro odbio od kamina od kovanog gvožđa. Iznervirala se što se uspaničila. Samo je osigurač iskočio, ništa više. Da bi dokazala kako nema čega da se plasi, odlučila je da najpre popije čašu hladne vode, a zatim zameni pregoreli osigurač. Okrenula se i hotimično pošla prema kuhinji, ispruživši ruku u kojoj je držala telefon.

Na mutnoj svetlosti telefona, zastakljena kuhinja ličila je na pećinu, protežući se u zadnje dvorište. Estel se osetila ranjivo i izloženo. U daljini se čuo fijuk i klepet kad je voz prošao po šinama s druge strane dvorišta. Estel je otišla do kredenca i uzela čašu. Kapljice znoja su je peckale, slivajući joj se u oči; nadlanicom je obrisala lice. Prišla je sudoperi i napunila čašu, lecnuvši se kad je otpila gutljaj mlake vode.

Svetlost ekrana ponovo je nestala, a tresak sa sprata prekinuo je tisnu. Estel je ispustila čašu. Staklo se razbilo, a krhotine su se raštrkale po brodskom podu. Srce joj je pulsiralo i dobovalo, a dok je osluškivala u tami, sa sprata se začuo još jedan tresak. Zgrabila je oklagiju iz posude s kuhinjskim priborom i otišla do podnožja stepeništa.

„Ko je tamo? Imam biber-sprej i zovem policiju!“, povikala je u mrak.

Tišina. Vrućina je bila užasna. Sve misli o njuškanju po sinovljevoj kući iščezele su joj iz glave. Estel je želela samo da se vrati kući i odgleda najzanimljivije momente s teniskog turnira u Vimbldonu u svom udobnom, jarko osvetljenom domu.

Nešto je iskočilo iz tame i pojurilo pravo na nju s vrha stepeništa. Estel je u šoku ustuknula, umalo ispustivši mobilni telefon. Onda je uvidela da je to mačka. Životinja je stala i počela da joj se umiljava oko nogu.

„Dodjavola, ala si me uplašila!“, kazala je s olakšanjem, dok joj se puls vraćao u normalu. Odvratan miris dolebdeo je s odmorišta. „Samo mi je još to falilo. Jesi li uradila nešto gadno tamo gore? Imaš kutiju s pescrom i vratanca za mačke.“

Mačka je nonšalantno pogledala u nju. Za promenu, Estel je ovog puta bilo drago zbog prisustva životinje. „Hajde, dođi da te nahranim.“

Laknulo joj je kad je mačka pošla za njom do ormarića ispod stepeništa; pustila ju je da joj se trlja o noge dok je tražila kutiju sa osiguračima. Kad je otvorila mali plastični poklopac, videla je da je glavni prekidač isključen. Čudno. Uključila ga je, a svetlost je ispunila hodnik. U daljini se začulo pištanje kad je klima-uredaj zazujao i oživeo.

Vratila se u kuhinju i uključila svetlo. Prostorija i njen odraz odbije se natrag na nju s ogromnih prozora. Mačka je skočila na radnu površinu i ispitivački je posmatrala dok je čistila krhotine razbijene čaše. Pošto se postarala za staklo, Estel je otvorila kesu mačje hrane, iscedila je na tanjur i spustila na kameni kuhinjski pod. Klima-uredaj brzo je radio. Zastala je i pustila da je zapljesne hladan vazduh, gledajući kako mačka majušnim ružičastim jezikom razmaženo liže i gricka kocku želatinaste hrane.

Zadah se pojačao, ispunivši kuhinju dok je klima-uredaj usisavao vazduh širom kuće. Čulo se zveckanje kad je mačka olizala prazan tanjur, a onda odjurila do staklenog zida i nestala kroz vratanca.

„Pojede i pobegne, a ja treba da čistim“, reče Estel. Uzela je krpu i stare novine i otišla do stepeništa, a zatim počela sporo da se penje, dok su joj se kolena žalila. Vrućina i zadah pogoršavali su se što se više pela. Stigla je do vrha i krenula duž blistavo osvetljenog odmorišta. Metodično, proverila je prazno kupatilo, sobu za goste, pogledala ispod stola u nevelikoj radnoj sobi. Nigde nije bilo ni traga od mačjeg poklona.

Kad je stigla do vrata glavne spavaće sobe, smrad je bio nepodnošljiv. Zastao joj je u grlu, a njoj je proradio nagon za povraćanje. *Od svih groznih mirisa, onaj od mačje kake ubedljivo je najgori*, pomislila je.

Kad je ušla u sobu, uključila je svetlo. Muve su zujale i cvilele u vazduhu. Tamnoplavi jorgan bio je zbačen s bračnog kreveta, a nag muškarac ležao je poleđuške, s najlonском kesom čvrsto vezanom preko glave, ruku vezanu za uzglavlje. Oči su mu bile otvorene, groteskno iskolačene uz najlon. Bio joj je potreban delić sekunde da shvati ko je to.

Bio je to Gregori.

Njen sin.

Estel je potom uradila nešto što nije već godinama.

Vrisnula je.

TREĆE POGLAVLJE

Bila je to najneprijatnija večera kojoj je viša inspektorka Erika Foster prisustvovala za duže vreme. Usledila je mučna tišina kad je njen domaćin, Ajzak Strong, otvorio mašinu za sudove i počeo da slaže tanjire i escajg, isprekidana samo tihim zujanjem ventilatora u uglu sobe. Ventilator nije imao nikakvog efekta, samo je gurao talase toplog vazduha kroz kuhinju.

„Hvala ti, lazanja je bila izvrsna“, rekla je kad je Ajzak pružio ruku da uzme njen tanjur.

„Upotrebio sam obrano mleko za bešamel sos“, odgovorio je. „Jesi li primetila?“

„Ne.“

Ajzak se vratio do maštine za sudove, a Erika se osvrnula po kuhinji. Bila je elegantna, sređena u francuskom rustičnom stilu: ručno ofarbane beli elementi, radne površine od svetlog drveta i bela keramička sudopera. Zapitala se da li je, kao forenzički patolog, Ajzak namerno izbegavao nerđajući čelik. Pogled joj se skrasio na njegovom bivšem momku, Stivenu Linliju, koji je sedeо preko puta nje za velikim kuhinjskim stolom i sumnjičavo je posmatrao napućenih usana. Bio je mlađi od Erike i Ajzaka: pretpostavila je da ima oko trideset pet godina. Bio je to krepki Adonis od muškarca s prelepim licem, ali je njegov izraz na momente delovao podmuklo, što joj se nije dopadalo. Naterala se da osmehom razoruža njegov stav, a potom je otpila gutljaj vina i pokušala da smisli nešto da kaže. Tišina je počinjala nelagodno da se razvlači.

To se obično nije dešavalо kada je večerala s Ajzakom. Prošle godine, nekoliko puta obedovali su u njegovoj ugodnoj francuskoj kuhinji. Smejali su se, otkrili jedno drugom nekoliko tajni, a Erika je osetila procvat snažnog prijateljstva. Bila je u stanju da mu se otvori, više nego bilo kome drugom, u vezi sa smrću svog supruga, Marka, od koje je prošlo nešto manje od dve godine. Zauzvrat, Ajzak joj je pričao o gubitku ljubavi svog života, Stivena.

Mada, dok je Mark tragično nastradao na dužnosti tokom policijске racije, Stiven je slomio Ajzakovo srce ostavivši ga zbog nekog drugog muškarca.

Robert Brindza

Zbog toga se toliko iznenadila kada je ugledala Stivena prilikom dolaska, ranije te večeri. Štaviše, to nije u tolikoj meri bilo iznenađenje – više joj je ličilo na zasedu.

Iako je već više od dvadeset pet godina živela u Ujedinjenom Kraljevstvu, Erika je shvatila kako priželjuje da se večera odvija u njenoj rodnoj Slovačkoj. Tamo su ljudi bili neposredni.

Šta se događa? Mogao si da me upozoriš! Zašto mi nisi rekao da će tvoj kretenski bivši momak biti ovde? Jesi li sišao s umom da ga opet pustiš u svoj život posle onoga što ti je uradio?

Poželela je da vikne kad je ušla u kuhinju i ugledala Stivena koji je mlijatovo sedeо u šortsu i majici s kratkim rukavima. Međutim, osećala se neprijatno, a učtiva engleska pravila ponašanja nalagala su da svi to zataškavaju i pretvaraju se da je situacija normalna.

„Želi li neko kafu?“, upitao je Ajzak, zatvarajući mašinu za sudove i okrećući se prema njima. On je bio visok i naočit muškarac, s gustom tamnom kosom začešljanim unazad s visokog čela. Krupne smeđe oči uokvirivale su mu tanke obrve, koje su mogле biti izvijene ili spojene kako bi prenosile svakojake suvoparne emocije. Večeras je, međutim, samo izgledao posramljeno.

Stiven je zavrteo belo vino u čaši i pogledao prvo u Eriku, pa u Ajzaka. „Već kafa? Nije ni osam sati, Ajzače, i strašno je vruće. Otvori još jednu flašu vina.“

„Ne, kafa bi mi baš prijala, hvala ti“, reče Erika.

„Ako baš moraš da pijes kafu, bar upotrebi aparat“, reče Stiven. Zatim je dodao: „Jeli ti rekao? Kupio sam mu *naspres*. Koštao me je pravo bogatstvo. Od avansa za moju poslednju knjigu.“

Erika se učtivo nasmešila i uzela prženi badem s tanjira koji je stajao na sredini stola. Dok je žvakala, činilo se da krckanje para tišinu. Tokom nelagodnog obroka uglavnom je Stiven pričao, govoreći im detaljno o novom kriminalističkom romanu koji piše. Takođe, preuzeo je na sebe da im ispriča sve o forenzičkom profilisanju, za šta je mislila da je baš čudno, s obzirom na to da je Ajzak bio jedan od vodećih forenzičkih patologa u državi, a da je ona, kao viši inspektor u londonskoj Gradskoj policiji, uspešno rešila niz slučajeva ubistava u stvarnom svetu.

Noćni lovac

Ajzak je počeo da kuva kafu i uključio radio. Madonina pesma *Like a Prayer* presekla je tišinu.

„Pojačaj! Baš volim staru dobру Madž“, reče Stiven.

„Pustimo nešto malo opuštenije“, reče Ajzak, menjajući stanice sve dok Madonin pištavi glas nisu zamenile slatke i tužnjikave violinske žice.

„Navodno, on je gej muškarac“, reče Stiven, kolutajući očima.

„Prosto mislim da bi nam trenutno više odgovaralo nešto malo opuštenije, Stivi“, reče Ajzak.

„Hriste. Pa nemamo osamdeset godina! Zabavimo se malo. Šta ti želiš da radiš, Erika? Šta radiš zabave radi?“

Stiven je, u Erikinim očima, bio prepun protivrečnosti. Oblačio se veoma strejt, poput sportiste iz američke Ajvi lige, ali su mu pokreti imali izvesnu pozersku lakoću. Prekrstio je noge i napučio usta, čekajući njen odgovor.

„Mislim... da će izaći da popušim cigaretu“, rekla je, posežući rukom ka tašnici.

„Vrata su otključana na spratu“, reče joj Ajzak, gledajući u nju s izvijenjem u očima. Erika je razvukla usne u osmeh i izašla iz kuhinje.

Ajzak je živeo u kući u predgrađu Blekhit, blizu Griniča. Gostinska soba na spratu imala je mali balkon. Erika je otvorila staklena vrata, izašla na terasu i zapalila cigaretu. Ispustila je dim u mračno nebo, osećajući žestinu večernje vrućine. Letnja noć bila je vedra, ali su se zvezde jedva videle zbog izmaglice svetlosnog zagađenja koja se podizala iz grada koji se pružao u daljinu pred njom. Pogledom je ispratila putanju lasera iz astronomske opservatorije u Griniču, iskrivivši vrat prema mestu gde je nestajao među zvezdama visoko na nebu. Povukla je još jedan dim iz cigarete i čula pesmu cvrčaka u tamnom vrtu ispod, izmešanu s brujanjem saobraćaja na prometnom drumu pozadi.

Je li bila previše stroga u proceni Ajzakovog puštanja Stivena nazad u njegov život? Je li posredi bilo samo to što je ljubomorna, jer njen prijatelj samac više nije bio samac? Ne – želeta je samo najbolje za Ajzaka, a Stiven Linli bio je otrovan pojedinac. Pomislila je, tužno, da u Ajzakovom životu možda neće biti mesta i za Stivena i za nju.

Pomislila je na skučeni, oskudno namešteni stančić koji je jedva nazivala domom, i na usamljene noći provedene u krevetu zureći u tamu. Erika

Robert Brindza

i Mark delili su život na mnogo više načina nego samo kao muž i žena. Bili su kolege, pridruživši se mančesterskoj policiji u ranim dvadesetim. Erika je bila zvezda u usponu i munjevito je unapređena u čin višeg inspektora, viša po rangu od Marka. Mark ju je zbog toga samo još više voleo.

Zatim, pre skoro dve godine, Erika je predvodila katastrofalnu raciju na dilere droge koja je za posledicu imala smrt njenog muža i četvorice njihovih kolega. Posle toga, breme tuge i krivice povremeno joj je izgledalo preteško, i mučila se da pronađe svoje mesto na svetu bez Marka. Nov početak u Londonu bio je težak, ali je njen posao u odeljenju za ubistva i ozbiljne zločine u Gradskoj policiji bio nešto u šta je mogla da uloži energiju. Ali, dok je nekad bila zvezda u usponu, sada je bila osramocena, a njena karijera stigla je do mrtve tačke. Erika je bila neposredan, sjajan policajac bez dlake na jeziku, i nije trpela budale – ali nije imala vremena za političke igre u policiji, i neprestano se sukobljavala s nadređenima, napravivši nekoliko moćnih neprijatelja.

Zapalila je još jednu cigaretu, i taman je odlučila da smisli neki izgovor da ode ranije, kada su se staklena vrata iza njenih leđa otvorila. Ajzak je promolio glavu, a zatim izašao na balkon.

„Dobro bi mi došla jedna“, kazao je, zatvarajući vrata i prilazeći do mesta gde je stajala pored gvozdene ograde. Nasmešila se i ponudila mu paklicu. Izvadio je cigaretu krupnom, elegantnom šakom i sagnuo se da mu je pripali.

„Izvini, stvarno sam uprskao večeras“, rekao je, ispravivši se i ispuštivši dim.

„To je tvoj život“, reče Erika. „Ali mogao si bar da me upozoriš.“

„Sve se desilo tako brzo. Jutros mi se pojavio na kućnom pragu i čitavog dana smo pričali i... Neću da ti crtam. Bilo je prekasno da otkažem večeru, ne da sam želeo da je otkažem.“

Erika je mogla da vidi zebnju na njegovom licu. „Ajzače, ne moraš ništa da mi objašnjavaš. Iako, da sam na tvom mestu, izabrala bih pozudu kao objašnjenje. Savladala te je požuda. To je mnogo oprostivije.“

„Znam da je Stiven komplikovana osoba, ali drugaćiji je kad smo sami. Ranjiv je. Misliš li da bi, ako pridem ovome na pravi način, ako postavim jasne granice, ovog puta moglo da uspe?“

Noćni lovac

„Moguće... Ako ništa drugo, bar neće moći ponovo da te ubije“, reče Erika suvo.

Stiven je u jednoj od svojih knjiga zasnovao lik forenzičkog patologa na Ajzaku, samo da bi ga kasnije ubio u prilično nasilnom premlaćivanju gejeva.

„Ozbiljan sam. Šta misliš, šta bi trebalo da uradim?“, upitao je, očiju ispunjenih strepnjom.

Erika je uzdahnula i uhvatila ga za ruke. „Ne želiš da čujem šta mislim. Sviđa mi se što smo prijatelji.“

„Cenim tvoje mišljenje, Erika. Molim te, reci mi šta bi trebalo da uradim...“

Začulo se škripanje kad su se staklena vrata otvorila. Stiven je bosonog izašao na balkon, noseći punu čašu viskija i leda. „Reci mu šta bi trebalo da uradi? U vezi s čim?“, upitao je kiselo.

Nelagodnu tišinu prekinuo je signal obaveštenja o prispeću SMS poruke iz dubina Erikine tašnice. Izvadila je mobilni telefon i pročitala poruku, mršteći se.

„Je li sve u redu?“, upitao je Ajzak.

„Telo muškarca, belca, nađeno je u kući na Lorel roudu, u Onor Ouk parku. Izgleda sumnjivo“, reče Erika, dodavši: „Sranje, nemam kola. Došla sam takсijem.“

„Moraćeš da naimenuješ forenzičkog patologa. Mogu ja da te odvezem svojim kolima“, reče Ajzak.

„Mislio sam da si uzeo slobodnu noć“, zahtevao je Stiven ozlojeđeno.

„Ja sam uvek na dužnosti, Stivi“, odgovorio je Ajzak, izgledajući željno da ode.

„Dobro, onda, idemo“, reče Erika, ne mogavši da se uzdrži, a da ne doda Stivenu: „Izgleda da će kafa iz tvog skupog aparata morati da sačeka.“

ČETVRTO POGLAVLJE

Erika i Ajzak su pola sata kasnije stigli na Lorel roud, u potpunosti zaboravivši na nelagodnu večeru. Policijska traka zatvarala je kolovoz u

oba smera, a pomoćna vozila povećavala su kordon: policijski kombi, četiri patrolna automobila i kola hitne pomoći. Plava rotaciona svetla pulsirala su po dugačkom redu kuća u nizu. Ispred nekoliko prozora i ulaznih vrata komšije su stajale i zurile u prizor.

Viša inspektorka Mos, jedna od Erikinih najpouzdanijih koleginica, došetala je da sačeka njihov auto kad su se parkirali stotinak metara dalje od policijskog kordona. Bila je to niska, zdepasta žena i obilato se znojila na vrućini, uprkos suknji do kolena i tankoj bluzi. Riđa kosa bila joj je povučena s lica, prepunog pegica – grupa njih tiskala joj se ispod jednog oka, formirajući nešto nalik na suzu. Međutim, u suprotnosti s tim, bila je vesela i kiselo se osmehnula Eriki i Ajzaku kad su izašli iz kola.

„Dobro veče, doktore Strong.“

„Dobro veče, Mosova“, reče Ajzak.

„Dobro veče. Ko su svi ovi ljudi?“, upitala je Erika kad su prišli policijskoj traci, gde je grupa muškaraca i žena umornog izgleda stajala i zurila u prizor.

„Radni narod u povratku s posla iz centralnog Londona, otkrili su da je njihova ulica postala mesto zločina“, reče Mosova.

„Ali ja samo živim ovde“, govorio je jedan čovek, pokazujući akten-tašnom na kuću dalje niz ulicu. Lice mu je bilo zajapureno i umorno, a proređena kosa slepljena od znoja. Kad su Mosova, Erika i Ajzak došli do njega ispred policijske trake, pogledao je u njih, nadajući se da su došli da mu saopštene drugačije vesti.

„Ja sam viša inspektorka Foster, glavni istražitelj, a ovo je doktor Strong, naš forenzički patolog“, reče Erika, pokazujući legitimaciju uniformisanom policajcu. „Stupi u kontakt s opštinskim savetom, organizujte noćas smeštaj za ove ljude.“

„Razumem, gospođo“, reče pozornik, propuštajući ih. Sagli su se i prošli ispod trake pre nego što su ih okupljeni ljudi zasuli protestima zbog pomisli da će provesti noć na poljskim ležajevima.

Ulagana vrata kuće na Lorel roudu 14 bila su širom otvorena, a svetla su bleštala iz hodnika, prepunog forenzičkih istražitelja u tamnoplavim kombinezonima i s maskama na licima. Erika, Ajzak i Mosova dobili su po kombinezon i obukli ih na pošljunčanoj stazi u nevelikom prednjem dvorištu.